

ZEMPLEN.

Közlöny a társasélet, közgazdaszat s irodalom köréből.

25-ik szám.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAPON.

III-ik évfolyam.

Előfizetési ár:

Egy évre 6 frt.
Félévre 3 frt.
Negyedévre 1 f. 50 k.
Előfizetési pénzek
valamint minden köz-
lemény a szerkesztő-
séghez S. a. Ujhelybe
bérmentv. küldendők.
Kéziratok nem adat-
nak vissza.
Nyílt térben egy
sor 10 kr.

Hirdetési díj:

3 hasábos petit sor
egyszeri hirdetésnél
5 kr.
Többszörinél olcsóbb.
Bélyeg díj mindig
30 kr.
Előfizetések és hir-
detések felvételnek
Lóvy A. könyvkeres-
kedésében és a szer-
kesztőségbenél.

Miként lehet az ipart fejleszteni?

Minden művelt nemzet azon törekszik, hogy minél inkább érhesse el a virágzás főbb pontját; mert jól tudja azt, hogy csak is ez által szerez magának érdemeket más nemzet előtt, ez által javíthatja anyagi helyzetét, ez által boldogíthatja hazáját. Hogy azonban valamely nemzet virágozhassék, szükséges, hogy ápolja és művelje mindazon művelési ágakat, melyek a haza boldogságát előteremthessék, ilyenek a jó törvények, a pontos és gyors igazságszolgáltatás, a neveléstígy fejlesztése, a népszámszolgálat, a szaporítása, a gazdaszat, és polgári iskolák szaporítása, a gazdaszat, ipar és kereskedés előmozdítása stb.; s mert csak ekkor lehet ez virágzó és művelt, ha az ezt előteremtő forrásokat minél inkább fejleszti és ápolja, ha ezek közül egyet sem hanyagol el; mert ezek nem mások, mint alapkövei azon épületnek, melyet államnak nevezünk; — alapkő nélkül pedig építeni lehetetlen.

Ezen nézetből kiindulva itt csakis az ipar fejlesztéséről kívánunk szólni, mint olyanról, mely az emberi műveltség háttérében nagy szerepet játszik. Ha a mai hazai iparunkra csak egy futó pillantást vetünk, úgy meg fogunk győződni arról, miszerint a külföldtől még igen hátra vagyunk, és hogy nemzeti iparunk igen hiányos. S valjón mi okozza ezt? Az egyhangúság, a semmivel nem törődés: mert ha iparosainkat nézzük, úgy azt fogjuk tapasztalni, hogy azok az ipar fejlesztésével, annak tökélyesítésével mitsem gondolnak, sőt ha ezen irány nem volna az, melyen mindennapi kenyerét keresse, úgy azt tökéletesen el is hanyagolná; s mi több nem egyszer lehet azt tapasztalni, hogy kisebb városi, vagy községi iparosaink maguknak néhány holdnyi földet bérelnek ki, és nyáron át ipara folytatása helyett dinnyét termeszt és ott tölti a dimnye körül virrasztva napjait, vagy pedig el megy segédeit is összeszedve, kukoriczát kapálni. Mások

pedig inkább dorbézolnak, vagy az ugynevezett egyletekbe összeülnek és kártyáznak, a legény otthon csináljon a mit akar. Ez nem jól van így! Ezen segíteni kell és pedig minél előbb; mert ez által szenved az ipar, szenved a haza, szenved maga az iparos, mert a helyett, hogy gazdagodnék, inkább napról-napra lát-hatja süllyedését.

Mielőtt átmennénk annak tárgyalására, miként lehetne az ipar fejlesztését elősegíteni, vizsgáljuk meg előbb az okot, mi annak az oka, hogy még mindig ennyire hátra van az ipar. Ennek okát magában az iparosban kell keresni. A legtöbb iparos fejletlen korában jut az iparhoz, azaz inas lesz, ezek közül nagyon sok van, a ki iskolába nem járt, ennek követ-keztében sem írni, sem olvasni stb. nem tud, a legszükségesebbet, a mivel az ipar terén má-sokkal közlekedése által és a maga hasznára tudnia kellene, nem bírja. Inas korában igaz, hogy kell az ugynevezett vasárnapi iskolába járnia, de itt édes kevés az, a mit magának el-sajátít, mert itt is inkább máshol van az esze, mint a tanuláson. Felszabadulván, legény lesz, ekkor a legnagyobb része megelégszik azzal, ha hon maradhat és annyit keres magának, hogy életét fentartsa, a vándorlás csak kevés-nek jut eszébe, pedig éppen ez az, a mi által-magát művelhetné, másokkal megismerkedhet-nék, mások mesterfogásait elsajátíthatná, az ipar ágában jártasságot szereshetne, s ekkor haza jövén, azt itt meghonosíthatná. De ezt, a mint mondok, csak igen kevés teszi, mert a legtöbb néhány évi segédeskedése után meg-nősül és azt hiszi, hogy elérte boldogságát; de ekkor sovány keresetéből, melyből azelőtt maga alig birt megélni, most ketten éljenek, s ezután még gyermekekkel is megáldja őket az ég, és kész a — nyomor. Az ilyenek közül ha valamelyik vagyonosabb, üzletet nyit, de mi-után iparágát kellőleg nem tudja, csakhamar beáll a pangás, beáll a nyomor. Lám, azon

iparosaink, kik ifjabb éveiket az ipar tanulmá-nyozására szentelték, kik magukat kiképezték, azok elő és nem hátra mennek, azoknak üzle-tükre nincs panaszuk, azok iparukat szeretik és nem iparkodnak attól szabadulni.

Azért az ilyenmü bajokat gyökeresen kell gyógyítani, s hogy ez történhessék, a pol-gároknak az állam segítségére kell lenni, hogy ez által saját javukat előmozdíthassák. Azért mindenek előtt állítsunk: 1) Ipartanodákat, hol az iparos az életre szükséges tanulmányo-kat megszerezhesse, a felnöttek részére hason-lókép, ha ezek részére mindjárt az esteli órák esnének is. 2) Az iparagyletekben leginkább az legyen a cél, hogy az ipar előmozdítására, emelésére és tökéletesedésére vezető utak kijelöltessenek, az ipartárgyak megvitatás alá es-senek és az eszmék tisztáztassanak. 3) Rende-zünk iparkiallításokat, mert ezek leginkább hatnak az ipar előmozdítására, a legjobb tár-gyak készítői részesüljenek jutalomban; mert a jutalom ösztönzésül szolgálván, az iparosban azon önértetet kelti fel, hogy az iparát művelve lehet csak előbbre törnie, s hogy az iparos állás nem megvetett, hanem valódi polgári állás. S ez kétségkívül hatni fog az ipar fejlesztésére; mert az előre haladott külföld iparának fej-lesztésére nem más, mint az iparkiallítások, minőket majdnem minden városban rendeznek, hatottak leginkább. 4) Állíttassanak fiók-ipar-kamrák fel, hogy az iparos, ha szorult hely-zetbe jut, kisebb kamatláb mellett részesülhes-sen segélyben, melyet iparának fejlesztésére felhasználhasson és a pénzt az ipar terén for-gatóvá tevén, azt ismét visszafizetve, mind ma-gának a segély által, mind az iparkamrának a kamat által felhasználhasson. S ha mindezeketől megfontoljuk, ha azon leszünk, hogy az iparosban kedvet ébresztszünk minden irány-bani művelésére, ha segédkezet nyújtunk az iparosnak gondjai enyhítésében, úgy nem fog a siker sem elmaradni; mert iparunk fejlődni,

TÁRCZA.

A végzet karja.*)

Költői beszély.

Irtá: BORUTH FLEMÉR.

I.

Fényes nyári nap van, rekkenő a hőség.
Délbában uszik a tengermezőség
Kettős águ kútnál nyüzsgő gulya, ménes,
A nagy forróságban pihenni sem képes.
A sovány kutágas vet valami árnyat,
Bundából csinál rá a vén gulyás ágyat,
És alszik egy nótát . . . a bojtár meg hanyatt
Ugyanazt csinálja a nagy váju alatt. —

Rengeteg pusztaság, sem hossza, sem vége.
A változatlanság bámulatos képe.
Mindenütt ugyanaz, nyílt, egyenes, szabad,
Az ábrándos lélek úgy beléje tapad . . .
Nincs egy bokra, féja, nincsen halma, völgye;
Egy-egy katangkóró a pusztának tölgye. —
Nincsen benne sem mi, mégis mégis tája
Annyi üldözöttnek jó buvó tanyája. —

Ég a nap ég, tüzel a sik pusztá felett . . .
Nagyobb hőség tán a pokolban sem lehet.
S a melyen annyiszor annyi vész zug által,
Most még csak egy lomha szellőcske sem szárnyal. —

*) Ujból átdolgozva.

S mint a sik tengeren egy kis sziget, távol
A játszó sugarak, a fényes hullámból,
Kibukkan, majd ismét elmerül az árba
Hires, nevezetes hortobágyi csárda.

Hortobágyi csárda nevezetes nagyon
Benne most is épp egy szegény legény vagyon.
Szép fiatal legény, kire még az élet
Alig rótt tizenhöz, tizenkilencz évet . . .
Ott ül szótalanul, oly borús a képe, — —
S meztelen könyökét feje alá téve,
Oda sem hederit a tele pohárnak — —
Ege szemsugári más valamin járnak.

Más valamin, a mely sokkal jobb a jórá,
Pirosabb a rózsá, fehérebb a hónál;
Tündöklőbb a fényes esteli csillagnál,
Szelidebb a kézből evő kis galambnál;
Barna kis leányon, árva kis leányon,
Piros pünkösdi napján termett rózsaszálon,
Ki nem messze tőle a nagy asztal végén,
Varrogat valami fehérruhafélén.

Egyik is oly szótlan, másik oly néma,
Csak sóhajtásuk szól, az beszélget néha,
És e sóhajtásban benne van mind színig
Mi a szívből ered, és lehet a szívig. . .
Messzemenő vágyak, üdv, gyönyör, és kétség
Keserű csalódás, biztató reménység;
Egy érzelemvilág, egy világ érzelme:
Két ifju kebel rajongó szerelme.

De mint a messziről tornyosuló feleg
Szótlan emelkedik mindig mindig feljebb.
Mig egyszer ledörgi irtózatot szavát,
Majd kis gyermekmódra elpigyergi magát.

A legény is addig sóhajt és borong ott,
Mig fölemeli a nagy ólmos dorongot
S a padra vág egyet . . . de im nem sokára
Ilyen szelid szavak jönnek ajakára:

Édes kis Mariskám, édes szép virágom,
Aranyos rubintom, ezüstös gyémántom,
Hadd el azt a varrást, legyen mára vége,
S ülj ide szerelmes betyárod ölebe.
Vagy talán haragszol? ó haragszol látom,
Ott ül az sötétben szép fehér orozádon,
Ott ül az rajta, mint pókháló a rózsán,
Gyer ide szerelmem, gyere ide hozzám.

Nem jössz, ugy-e nem jössz? hát minek is jönnél,
Többet ér az a rongy igaz szeretődnel,
Szerető, boldogság, új ruha mely kedves,
És megunt hát már egy kissé viseltes,
Minek is van világ — Istennek világa . . .
Vagy én mért születtem erre a világra,
Senki örömeinek, mindenki bajának,
Jobb is volna már, ha felakasztanának! —

Méreg volt-e a szó, vagy villám, hogy törjön?
A vagy mind a kettő, hogy biztosan öljön?
Sem egyik, sem másik, minek?! egy tü vége,
Egy hajszál is elég, csak a szívet érje
Megrezzent a kis lány a legény szavára,
S mint sebzett galambnak alábulló szárnya:
Kiesett a ruha mind a két kezéből,
Kiesett a könyű mind a két szeméből. —

Kiesett a könyű, előbb csak egy, kettő,
Mint mikor szemelni kezd a nyári eső . . .
Majd sürűben kezdi, mig azután végre
Zugó zápor ömlik a tikkadt vidékre. —

és minél szélesebb körben fog elterjedni, s ha megtanuljuk az iparost, ki értünk és hazánkért annyit fárads, tisztelni és becsülni, és őt, mint igazi polgártársunkat tekinteni; akkor nemcsak az iparnak, hanem a polgáriasságnak is hasznára dolgoztunk.

Elemér.

A társadalmi átalakulás előjelei.

A világ kezdete óta vajmi sokféle átalakításon esett keresztül, s vajmennyire megváltoztak a keletlegetes viszonyok; az ártatlanság, szerénység, a homályos kor eme erényei, a felvilágosodottság mostani korában gyávaság, tudatlanság bélyegével tisztelnek meg; a saját munkakörét túlhaladni nem kívánó emberek, a nemesség példányképei, mai napság a bányák és semmire való neveit viselik; míg ellenben a hivatkozott semmítudás, a szájhösködés; e kor imádott nagy embereinek erényei. A régi munkás világ teremtő kezei, mai napság a rabszolgaság jármái alatt nyögnek, s a herék, ama kor megvetettjei, a mai kornak példányképei; egyzóval amaz ókori szellemi gyermek helyett ma a világ egy törpe szellemtelen anyagtörzs, mely kebelében folytonosan zug, forrong, s fuvalkodik, nem gondolva azzal, hogy ama burok, mely megszámlálhatlan ezredek alatt megkeményedett, gyenge erőlködését föl sem veszi, s utóljára úgy fog járni, mint a mesebeli béka, ki az ökor nagyságát irigylé meg.

A telhetetlenség a mai kor jelszava, minden ember birni óhajtaná egy olajos korsót, mely mindig pénzzel volna telve; mert a pénz a mai kor istene.

A végtelen Istenség teremtéseit e kor sajátjával akarván ellensúlyozni, már a legszűs határig vitte úzérékedését, s megbénítani igyekszik a természet öröktörvényét; s az ész hatalmával annyira aláaknazza ezt, hogy végre is valamelyiknek törni kell, s ez bizton az ujkor ideálja lesz.

Mert nem tagadhatjuk a népszámlálás ama nagyszerű vívmányát, mely elének tárta a népesség nagymérvű szaporodását; s azon tudósok és természetvizsgálók észleléseit sem vonhatjuk kétségbe, kik az anyaföld mindinkább alább-alább szálló termő erejét kimutatták s alapos érvekkel bebizonyították. Hisz tanuként állnak ezek mellett a napról napra mindinkább nagyobb mérvet öltő lakáshiány és már alig meggyőzhető drágaság országosra.

Igaz, hogy mindezek dacára mindinkább előbbre halad a társadalom; de végre is kifárad a tudomány itt, s eléri a netovábbot; mert csak nem állíthatja senki, hogy szép szavakkal milliók ehezű gyomrát befogja tölteni, hisz kenyérral él mai nap is az összes emberiség. Tanúságul áll e mellett a naponkint mindig nagyobb mérvet öltő munkásmozgalom; mert ne hidjuk azt, hogy ezen mozgalmak csupán kedvtöltő színpadi játékok; szomorú drámák alakjait látjuk ott küzdeni, kik az életért az éhalállal szálltak sikra.

Mindezekkel szemben mintha hallanám az érveket: „sok termő föld hever még műveletlen, melyek ezeket vannak hivatva fentartani”; igaz, s épp ebben leljük a társadalmi átalakulás kulcsát; épp ez az Akhillesarok, mely körül emez forog; mert mig eme földek az urbéresség fennállása előtt is he-

verték, akkor a szükség még nem volt oly közel, az éhség a végső fokot még nem csikarta ki az emberekből; de most, midőn a szükség, a megélhetés szüksége a végső határon van; midőn a drágaság a legfelső fokot érte el; midőn ama földek csak vételárunk mellett dolgozathatók fel: megszünik az érvek alapja, mert ama földek haszonvéhetősége magától elenyészik, mivel azoknak kisajátítása s termővé tétele közt nem létezik árkülönbség. Minthogy pedig a termővé tétel ily költséggel jár, magától értetlik, hogy az továbbra is elfog maradni s így a folyton szaporodó emberiségnek nem nyitnak új foglalkozás, s éléhetési alap.

Hozzá járul még ehhez az ujkor nagy műveinek hasznosítása, mely folyton azt a célt közelíti: „emberi erőt nélkülözve, hasznosítani az anyagot.”

Ezek s több e félek azon tényezők, melyek a társadalom neumsokára leendő átalakulását hirdetik; ez átalakulást várják és segítik elő a világszerte megindult socialistikus mozgalmak. Hogy mily eredményre leendő ez átalakulásnak s mily alapon fog az megindulni, az a jövő títka; de hogy el fog, el kell jönie, azt mindnyájan érezzük.

Kretovics József.

Közgazdasági rovat.

A bécsi világkiállítás magyarországi részvételvői számára megállapított bejelentési határidő,

melyet a magyar országos bizottmány végrehajtó bizottsága kitűzött, azon reményben, hogy addig a közvetlen bejelentések nagyobb része be fog érkezni, és csak egyes elkésletnek kellend a határidőt meghosszabítani, lefolyt anélkül, hogy a végrehajtó bizottság e várakozása egészen teljesült volna. Különösen a kiállítási fiók-bizottságok részéről melyek felszólították, hogy június 1-jéig legalább a kerületökbeli kiállítók rövid bejelentését és az igényelt tér kerek-számban való meghatározását beküldeni sziveskedjenek, az ilyenmü közlemények, kevés kivétellel, nem érkeztek be.

Az általános bejelentési határidő ennélfogva a kiállítók számára június 15-ig meghosszabbított; egyszerűs mind a kiállítási fiók-bizottságok részére július 20-ától 25-ig terjedő idő tűzetik ki, melyen belül a mezőgazdaság és ipar tárgyaira vonatkozólag hozzájuk beérkezett bejelentéseket, a mennyire lehet, csoportok szerint rendezve, beküldeni tartoznak, minthogy ellenkező esetben a végrehajtó bizottság a határidő elmulasztásából eredhető hátrányokért semmi felelősséget sem vállalhatna. Mert ez alkalommal figyelemzetünk kell az összes hazai közönséget, hogy a kiállítási helyiségekből Magyarországra jutó rész nagysága, a június végeig bejelentett és csoportok szerint beosztott magyarországi kiállítók számához képest fog meghatározatni. Minden kiállítónak és helyi kiállítási bizottságnak tehát hazafüni kötelessége és saját érdeke egyaránt parancsolja, hogy a kiállítási tér iránti igényeket, a fent kitett határidőn belül érvényesítsék.

Mennyiben fognának később beérkező bejelentések kivételesen még figyelembe vétetni, azt jelenleg meghatározni nem lehet, de semmiesetre sem

ígérhető meg, hogy az elkéssett igények általában tekintetbe vétetni fognak.

Az időleges kiállításokra (lovak, szarvasmarhák, baromfi, halak, vadak, tejgazdasági termények és élő növényekre) vonatkozó bejelentések határideje később fog köztudomásra hozatni, s az ezek számára szolgáló bejelentési minták is rövid idő múlva lesznek kaphatók.

A mezőgazdaság és ipar körébe vágó bejelentések egyes részletei is szabályozhatók; a kiállítandó tárgyak természetének és az igényelt térnek bejelentése azonban elkerülhetlenül szükséges. A speciális kiállítási helyiségek megjelölését részben későbbre lehet és kell halasztani.

Együttes kiállításoknál elegendő az általános megnevezés, és az előreláthatólag szükségelendő tér meghatározása, úgy hogy ennek határain belül a netáni utólagos résztvevők is helyet találjanak.

Minden, a bejelentésre vonatkozó felvilágosítással készséggel szolgál a kiállítási bizottmány titkári hivatala (Pest, a régi színházter 5 sz.)

Tárogató.

(Helyi, megyei s vidéki ujdonságok.)

(!) **A borsod miskolczi kölesönös kiházasító** egyesület felett nehéz felhők tornyosulnak. A mellet hogy számos ügynök megcsalta az egyesületet, most már a tagok sem akarják befizetési kötelességeiket teljesíteni; miért is a házassági jutalékok csak nagy nehezen fizethetők ki. — Ha kifizettetik is egy ily házasság, az illető befizetőnek egy halom nyugtát vetnek vissza, mint hamisítottat, mintha az nem a legjobb hiszemben teljesítette volna a befizetést. — Szóval a dolog most már ott áll, hogy a birtokos választmányi tagok, kik becsületök s vagyonukkal felelősek — jónak látták vagyonukat feleségeik nevére iratni.

(!) **A s.-a.-ujhelyi indóháznál** egy csinos nyári vendéglőt épített Jovánovics János vendéglős, melynek ünnepélyes megnyitását tegnapi jeleztek a falragasok, azonban a kedvezőtlen idő miatt nagyon kevesen jelentek meg azon a városiak közül. Ez alkalommal egy igen sajnós esemény merült fel, mely kevésebb mult, hogy komolyabb következményeket nem vont maga után. Ugyanis egy vasúti hivatalnok — valószínűleg egykor Bachuszár, — mert a zenét néhány vígan mulató mérnökötől el nem vonhatta, a pályaudvar nagy számu szolgálomelyzetének élén, mint egy hős hadvezér megjelent: hogy támadást intézzen Fáraó unokájának fegyvertelen, s a mulató vendégek legfeljebb esernyővel fegyverezett kis száma ellen. Az eszélyesség, e föllázított szolga haddal szemben, mérsékletet és kitérést parancsolt, annyivalinkább; mert rendőrség nem volt kéznél, melynek pedig minden oly összejövetelel, hol különböző elemek csoportosulnak, jelen kellene lennie. E botránny esemény szerzőjének megtorlása végett a kellő lépések megtétettek az igazgatóságnál, amennyiben pedig a cselekmény bünvádi kereset alapját képezi, a törvényszék lesz hivatva: hogy e középkori basáskodás hevéit lehítve, a s.-a.-ujhelyi pályaudvarnál helyreállítsa a személybiztonságot.

(!) **A fentebbihez** hasonló keretbe boillik a következő képecske is, mely az említett helyen a tárca biztonságra nézve sem nyújt valami nagyon örvendetes panorámát. Ugyanis a már lerajzolt omínosus éjszakán egy nyiregyházi gyógyszerész-segéd 90 ftjától lett hogy hogy nem, de alkalmasint örökre elbucszatva. Történet pedig a dolog eképen: A nevezett gyógyszerész látogatást tevé Ujhelyben, egy itt lakó barátjával azon szándékkal jelent meg a modern „leveles” megnyitási ünnepélyen, hogy a vonat indulásig — mely reggeli 3 óra előtt történik — kedélyes szórakozásnak engedje át magát, azonban — mint már tudjuk, az előadatni ígért társalgási vigjáték helyett sin-buzogányos harczi darab hozatván szüire, melyben Shakspeare „Hamlet”-jével ellenkezőleg majdnem a nézőközönség halt meg egy lábíg, — gyógyszerész barátunk terve is nagy módosításnak lett alá vetve Nézi óráját. Egyet mutat. Már most mit tegyen?! Ha bemegy a városba elkésik, ha pedig künn marad, nincs hely hova maghuzza magát; mert a váró-terem megnyitásának pedig felsőbb rendeltetből már itt az ideje. Magános tudósításának közepette, egy állítólag vasuti uapdíjas képeben megjelen őrangyala, ki nem késelt kezébe nyomni a szivességet és nagylelkűség Ariadne fonalát, melyek segítségével nemcsak kieviczkélt a tömkelegből, de a mely őt egyenesen a napdíjas szobájának divánjára vezette. „Van tehát mégis vendégzeretet!” mondá barátunk magában, miközben feje alá téve felső öltönyét, — melynek zsebében szerinte pénztárczája is volt — csakhamar a jótékony álom mákonyának hatása alatt érezte magát. Rövid idő múlva azonban egy kéz fölrázta álmaiból, egy hang pedig fülebe ordítá: hogy „itt a vonat!” Utasunk erre hirtelen felkél, magára veszi kabátját, beugrul zsebébe, keze bekalandozza annak minden szegletét és zugát, azonban mindenütt csak levegőt szorrit markába, és amidőn interpellálui kezd, válaszul azt nyeri: hogy „indul a vonat!” A vonat in-

Zápor lett a könnyü, ömlött soká, soká . . .
Mig a kin a végső cseppet is felhozá —
De e végső kis csepp ott maradt szemében,
Mint harmat gyöngye az ibolya kelyhében. —

Jó a ki sirni tud, azt mondják, jó annak;
Könnyebben elviszi terheit a bajnak;
Könnyebben elviszi, könnyebben elbirja,
Felét elfelejti, a felét elsirja. — — —
Záporos után, bárha nem süt napja —
Nyugodt arculatját az ég is mutatja.
Halavány szivárvány, egy-egy piros felhő,
Biztató jel arra, hogy a nap is feljő. —

A szóra hunkáját eldobván a lányka
Egyik kezeceket szive fölé zárta,
A másikat pedig ajka alá tette,
Elmerült egy hosszú, fájó merengésbe.
Lelke ott borongott az örvénynek szélén,
A mondott szavaknak mélysegeit mérvén.
Majd kifáradt benne, s boldog pihenésre
Egy edesebb, dicsőbb gondolathoz tére. —

Ez alatt a legény mozdulatlan állott,
Azt hinné valaki: hogy szoborrá válott.
Azt, ha mely sóhajts nem törne ki ajkán,
Ha ragyogó könyecsepp nem peregne arcán.
Fájt neki, s tán jobban . . . az fájt neki szörnyen:
Hogy oly iszonyu szót szalasztott ki könnyen,
Mely a boszúállás füleibe szállhat,
És talán már holnap valósággá válhat! — /

Nem a bitót félté, nem a bitó képe,
Nem a hóhérvöl volt ijesztő réme.
Nem a halált bánta, nem életét szánta,
De azt a ki árván elmarad utána . . .

Ott állt mozdulatlan, majd közelébb lépett,
Kitérta karjait, szeme, arca égott;
S hátra-hátra lökte dus hajának éjét:
Hogy agyonölelje bántott szeretőjét. —

Kedvesének könyvét a lány észrevette,
S hogy oly bánatos volt, most már banni kezdte.
Nagy volt a fájdalom, a mely szivét töré.
De nem volt-e nagyobb e miatt az övé?!
Hátha minden könyecsepp, a mely vált enyhére,
Forró önként hullott a manna szivére?!
Mert nem is rejte el? mért? hogy ő ne lássa. . .
A gyöngéd szerelem megható vonása. —

Mitévő legyen most? . . . — ki szeret oly mélyen —
Melyik hangon kezdje, és mit is beszéljen?!
Ott üljön-e busán, ott üljön-e tovább?
Vagy hű karok közé temesse el magát?
Szélid szemrehányást rebogjen e ajka?
Vagy egy forró csókot vigyen neki rajta?! . . .
Nem soká tűnődék — keze szivén állott . . .
Szólt a sziv . . . a követé az édes tanácsot,

Hosszu volt a karok forró ölelése
És oly hamar ment a bánat feledésbe.
Egymásra borultak, majd egymásra néztek,
Nem szóltak, és mégis oly sokat beszéltek.
Hosszu volt a csók is, mely ajkukon ége,
A szivbe csepegett annak minden méze.
Egy huzomba ment az, nem szakíták végét
Itták a szerelem drága üdvösségét.

(Vége köv.)

HIRDETÉSEK.

FIGYELEMRE MÉLTÓ.

A t. ez. helybeli és vidéki közönség kényelme tekintetéből
látogató-, üzleti- és meghívó-jegyek, valamint levélpapir- és
boritekon szükséges czimek, monogrammok gyors elkészítésére egy kis-

AMERIKAI GYORSSAJTÓT

hozattam.

Midőn e tekintetben gyors, pontos kiszolgálat, nemkülönben izlésteljes
kiállításáról biztosítom a t. ez. közönséget, bátor vagyok ezen, városunkban hízagot
pótló üzletágamat becses figyelmébe ajánlani.

S.-A.-Ujhely, június hóban.

Lówy Adolf,

könyv-, mű- és zeneműíró.

második árverési határidőben, mindig délelőtti
10 órakor S.-A.-Ujhelyben a kir. törvényszék
mint telekkönyvi hatóság hivatalos helyiségé-
ben nyilvános árverés útján elfog adadni, to-
vábbá hogy bánatpénzül a becsérték 10% te-
endő le, s a többi árverési feltételek, az alulirt
csőd választmányi tagnál tekinthetők meg.

S.-A.-Ujhely, júniushó 15. 1872.

KÁLNICZKY KÁROLY,

ügyvéd, mint az árverés teljesítésével meg-
bizott csőd választ. tag.

Hirdetmény.

Első magyar gácsországi vasut.

F. é. július 1-én fog a Chyrów-kroscienkói
részzszakasz a közforgalomnak átadni.

Ezen naptól fogva Kroscienko állomásban
személyek, pogyász, gyors s teheráru szállítá-
sok felvétetnek.

Az igazgatóság.

1-3

Árverési hirdetmény.

Mely szerint ezennel közhírré tétetik, hogy
az Alexander Emmanuel csődtömegéhez tartozó,
a kis-toronyai telekkönyv 96-ik számú ívében

foglalt 588. hr. z. alatti függő termésével s az
alatta lévő borházzal együtt o. é. 1092 frt 50
krokra becsült 2 hold 409 öl kiterjedésű szőlő
e folyó 1872-ik évi júliushó 16-ik napján mint
első, s esetleg ugyan, ez év auguszt. hó 6-án, mint

„ZEMPLÉN” könyvnyomdája

S.-A.-UJHELYBEN,

mely néhány nap mulva a mai követelmények szerint lesz fölszerelve,

A J Á N L J A M A G Á T

mindennemű nyomtatványok

IZLÉSTELJES, JUTÁNYOS ÉS GYORS ELKÉSZÍTÉSÉRE.

Fölkéretnek különösen a megyei és királyi hivatalok, községek,
pénzüntézetek, valamint a kereskedelem és iparüzletek tulajdono-
sai e szakba vágó rendelményeiknek további szives megtételére,
s alkalmuk leend tapasztalni: miszerint e téren az intézet

versenyképességgel bir.

Elvállal továbbá folyóiratokat, könyveket, stb. stb.